

Lauantai-iltana meillä oli aina samaa ruokaa Penceyssä. Oli muka jotain valtavaa kun saatiin paistia. Mitä lyödään vetoa niin koko juttu johtu siitä että monia poikien vanhempia tuli käymään koulussa sunnuntaina, ja Thurmer varmaan kuvitteli että kaikki mutsit kysy kultapojultaan että mitäs edellisenä iltana oli ollut päivälliseksi ja sit jätkä sanos: — Paistia. — Skeidat. Olisitte nähny ne paistit. Ne oli sellasia pieniä kovia ja ihan kuivia systeemejä mitä oli melkeen mahdotonta saada edes halki. Paistin kanssa oli aina sellasta vetelää perunamuussia missä oli klönttejä, ja jälkiruokana oli suklaatorrtua mitä kukaan ei huolinu, paitsi ehkä alaluokkien kakarat kun ne ei tienneet mitään parempaa — ja sellaset jätkät kun Ackley jotka syö mitä saa.

Oli kumminkin melko liffaa kun tultiin ulos ruokailuhuoneesta. Maassa oli muutama sentti lunta ja sitä tuli koko aika. Se oli helvetin kivan näköstä ja me ruvettiin heitteleen lumipalloja ja pelleileen. Se oli melko lapsellista kyllä mut kaililla oli liffaa ihan tosissaan.

Mulla ei ollu donnaa eikä mitään, niin että mä ja yks mun kaveri nimeltä Mal Brossard joka kuulu painijengiin, niin me päätettiin että ajetaan bussilla Agerstowniin ja syödään yks hampurilainen ja katotaan vaikka joku typerä rulla. Meitä ei huvittanu istua koko ilta himassa ilman mitään. Mä kysyin Malilta että mitä jos otettas Ackley messiin. Mä kysyin vaan sen takia kun Ackley ei tehny mitään lauantai-iltasin paitsi istu huoneessaan ja puristeli finnejä et cetera. Mal sano että kyllä se siihen *suostuu*, vaikkei idea sen mielestä ollu mitenkään erityisemmin hohdokus. Mal ei pitäny Ackleystä mitenkään erityisemmin. No joo, me mentiin kumpikin omaan huoneeseen vetään kuteita niskaan, ja kun mä kiskoin kalosseja jalkaan niin mä huusin Ackleylle että haluttasko sitä lähteä

leffaan. Se kuuli suihkun verhojen läpi hyvin mitä mä sanoin, mut se ei vastannu heti. Se oli sitä tyyppiä et se ei millonkaan vastannu heti. Lopulta se valu esiin suihkun verhojen takaa ja seiso suihkukopin kynnyksellä ja kysy että ketä muita tulee. Sen piti aina tietää ketä muita tulee. Mitä lyödään vetoa, jos joku kiskos sen veneeseen haaksirikossa niin se kysys että kuka saatana toi jätkä on kun soutaa, ja sit vasta se tulis veneeseen. Mä sanoin että Mal Brossard tulee. Se sano: — Ai se roisto . . . All right. Venttaa vähän. — Niinkun se olis tehny jotain helvetin reilua.

Meni suurin piirtein viis tuntia ennen kun se oli valmis. Sillä välin mä menin ikkunaan ja avasin sen ja tein paljain käsin lumipallon. Lumi oli just sopivaa. Mä en kumminkaan heittäny palloa. Mä kyllä meinasin. Mä meinasin heittää yhtä autoa joka oli parkkeerattu vastapäätä. Mut mä muutin mieltä. Auto oli niin kivan ja valkosen näkönen. Sit mä meinasin heittää yhtä vesipostia, mut se oli kanssa niin kivan ja valkosen näkönen. Niin mä en heittäny palloa ollenkaan. Mä en tehny muuta kun suljin ikkunan ja kävelin huoneessa ympäri lumipallo kädessä ja puristelin sitä että se tuli kovemmaks. Vähän aikaa myöhemmin mä ja Brossard ja Ackley mentiin bussiin ja mulla oli vielä se pallo kädessä. Kuljettaja avas oven ja käski mun heittää sen pelolle. Mä kyllä selitin sille ettei mulla ollu aikomusta heittää sitä kenenkään niskaan, mut se ei uskonnunua. Kansa ei millonkaan usko mitään.

Brossard ja Ackley oli kumpikin nähny sen rullan mikä siellä pyöri, eikä me sit tehty muuta kun ostettiin muutama hampurilainen ja pelattiin vähän automaattia, ja sit me ajettiin bussilla takasin Penceyhin. Mua ei harmittanu yhtään kun mä en nähny sitä elokuvaa. Se oli joku komedia muka, Cary Grant, ja skeidat. Sitä paitsi mä olin ollu aikasemmin Brossardin ja Ackleyn kanssa leffassa. Ne nauro kumpikin niinkun hyeenat semmosille jutuille missä ei ollu mitään huvittavaa. Mua ei erityisemmin huvittanu istua niitten vieressä leffassa.

Kello oli vasta viittätoista vailla yhdeksän kun me tultiin takasin asuntolaan. Brossard oli yks bridgehullu ja se lähti etsimään kuka ottas erän sen kanssa. Ackley valu mun huoneeseen, vaihteen vuoks. Paitsi että nyt se ei istunnu Stradlate-

rin tuolin käsinojalla vaan rupes lojuun mun sänkyni päällä, ja sen turpa ja kaikki nojas mun tyynyyni. Se alkoi sössöttään ykstoikkosella äänellä ja ronkkimaan niitä finnejä. Mä vihjasin vähintään tuhat kertaa mut mä en päässy eroon siitä. Se sössötti ykstoikkosella äänellä jostain Jennystä jota se väitti naineensa edellisenä kesänä. Se oli esittäny saman storyn vähintään sata kertaa. Joka kerta se esitti sen eri tavalla. Ensimmäinen se esitti et se oli nainnu sitä serkkupojan Buickissa ja sit se esitti et se oli nainnu sitä jollain verannalla. Kyllä kait juu. Ackley ei kyllä saatana tienny mitä naiminen onkaan. Mä epäilen jos se oli millonkaan edes koskettannu naista. Lopulta mä sit joka tapauksessa sanoin sille suoraan, että mun tarttee kirjottaa Stradlaterille aine ja että Ackleyn oli parasta haihtua maisemasta että mä voin vähän keskittyä. Lopulta se sit haihtukin, mut siihen meni kyllä aikaa kuten tavallisesti. Kun se oli menny, mä pistin päälle yöpuvun ja kylpytakin ja sen kotsan ja aloin kirjottaa.

Vika oli siinä että mä en millään muistannu mitään huonetta tai taloa tai mitään mitä mä olisin kuvannu, niinkun Stradlater sano että sen pitäis olla. Eikä mua sitä paitsi erityisemmin huvita kuvaa jotain huoneita tai taloja. Mitä mä tein, mä kirjotin mun broidini Allien räpylästä. Siinä oli saatana jotain kuvaamista. Mitä lyödään vetoa. Mun broidilla oli vasemman käden räpylä. Mun broidi oli vasenkätinen. Mut sen takia räpylässä oli saatana jotain kuvaamista kun se oli kirjoitettu täyteen runoja, niitä oli joka paikassa sormissa ja kämmenissä. Vihreellä musteella. Se kirjotti niitä runoja siihen räpylään että sillä olis jotain lukemista kentällä silloin kun kehtään ei ollu lyömässä. Allie on kuollu. Se sai leukemian ja kuoli kun se oli Mainessa, heinäkuun kahdeksastoista päivä 1946. Alliesta te olisitte pitäny. Se oli pari vuotta mua nuorempi mut vähintään viiskyt kertaa älykkäämpi. Se oli kamalan älykäs. Sen opettajat kirjotti aina mutsille sellasia kirjeitä, kuten että miten miellyttävää niistä oli kun niillä oli luokalle sellanen poika kun Allie. Eikä ne mitenkään yrittänny sahaa silmään. Ne oli tosissaan. Mut ei se vaan siinä ollu että se oli perheen älykkäin. Se oli mukavin kanssa, monella tapaa. Se ei suuttunnu millonkaan. Kansa sanoo että puna-

tukkaset suuttuu helpolla mut Allie ei suuttunnu millonkaan ja sillä oli kamalan punanen tukka. Mä selostan miten punanen tukka sillä oli. Mä aloin pelaan golfia kymmenen vuotiaana. Mä muistan kerran, se oli sinä kesänä, mitä mä olin kaksitoista vuotta, mä olin just tähtäämässä niin mulle tuli sellanen tunne että jos mä kääntysin äkkiä niin mä näkisin Allien. Sit mä käännynin ja jumalauta, se istu pyörän päällä aidan takana — siellä oli sellanen aita joka kiers koko kentän ympäri — ja se istu siinä suunnilleen sataviiskyt metriä mun takanani ja katso miten mä tähtäsin. Niin punanen tukka sillä oli. Jumalauta, Allie oli stäjä kundi. Jos se ajatteli jotain ruokapöydässä, se rupes nauramaan niin helvetisti että se putos tuolilta melkeen. Mä olin vasta kolmetoista vuotta ja ne meinas panna mut siihen psykoanalyysiin, kun mä rikoin saatana kaikki ikkunat autotallista. Mä en moiti niitä. Mitä lyödään vetoa. Mä nukuin autotallissa sen yön kun Allie kuoli, ja sit mä hakkasin nyrkillä kaikki ikkunat vaan murusiks. Mä yritin rikkoa kaikki ikkunat siitä autostakin mikä meillä oli sinä kesänä, mut käsi oli siinä vaiheessa rikki enkä mä voinnu posauttaa auton ikkunoita rikki. Se oli aika typerää, täytyy myöntää, mut mä en melkeen tienny mitä mä tein, ja te ette tuntenu Allieta. Mun käteeni koskee vieläkin toisinaan kun sataa tai jotain, ja mä en saa enää kättä nyrkkiin kunnolla — tollailla tiiviisti mä tarkotan, mut en mä siitä paljon mitään välitä. Mä en aio ruveta mikskään saatana kirurgiks tai viulunsoittajaks tai jotain.

Joo joka tapauksessa niin mä kirjotin Stradlaterille sen aineen. Allien räpylästä. Mulla sattuu oleen se mukana laukussa, mä otin sen esiin ja kopsasin siitä ne runot mitä siihen oli kirjotettu. Ei tarttennu muuta kun muuttaa Allien nimi niin kukaan ei voinnu hiffaa et se oli mun broidin räpylä eikä Stradlaterin. Se ei ollu mikään erityisemmin kaunis teko, täytyy myöntää, mut mä en keksinny mitään muutakaan mitä mä olisin kuvannu. Sitä paitsi mä pidin jollakin tapaa siitä kirjottamisesta. Multa meni siihen suunnilleen tunti, kun mun piti käyttää Stradlaterin surkeaa konetta joka meni piipuun yhtä mittaa. Mä en käyttänny omaa masinaa sen takia että mä olin lainannu sen yhdelle jätkälle alakertaan.

Kello oli siinä puol ykstoista kun mä lopetin sen kirjottamisen. Mua ei väsyttänny vielä, niin mä katoin vähän aikaa ikkunasta ulos. Enää ei satannu lunta, mut välillä kuulu kun joku auto ei päässy liikkeelle jossain. Sit kuulu Ackleyn kuorsaus-ta. Se kuulu suoraan niitten suihkun verhojen läpi. Sillä oli polyyppeja ja sen oli vaikeeta hengittää yöllä. Sillä oli vähän joka lajia vikoja. Polyyppeja, finnejä, surkeat hampaat, pahanhajunen hengitys, liķaset kynnet. Jätķää kävi jollakin tapaa vähän sääliks.